

דוד רוקח: ירושלים

מְקַעֲקַע חוֹמוֹת, נִשְׁמָתָהּ מְעַרְטֶלֶת
כְּחֵלוֹן בַּיִת כְּנֹסֶת אֲשֶׁר צָבְעוּ
נִתְקַלְפוּ מִיָּשָׁן. שׁוֹרֵף גְּשָׁרִים אֶתָּה
מִדְּרִיר עֲשֵׂתוֹנוֹת לְמַעַף אֶחָרוֹן.
מִשְׁתִּיקְתָּם שֶׁל אֲבָרִים בְּשֵׁנַת חֶרֶף
נִשְׁמָתִי נִפְתְּלָת בְּקִסְמֵי־אֲבִיבָה, אֱלֹהִים.
הָרַר מִתְפָּרֵק מִשְׁגָּעוֹן פְּרִיחָה
בְּעוֹד יְרוּשָׁלַם הַשְּׂרוּיָה בְּתַעֲנִית חֵלוֹם
מִתְהַלֶּמֶת, נְעוּרָה, מִמְּטֵר אֹר קְדָמוֹן
וְסִלְעֵי, לְקִרְאֵת יוֹם כְּסָא מְסַעֵף תּוֹלְדוֹת